

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **S., a. s.**, so sídlom C., IČO : X., proti povinnému: **A.**, nar. X., D., o vymoženie **33,19 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5Er 762/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 27. februára 2012, č. k.: 2CoE 32/2012-20, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a** .

Povinnému sa náhrada trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

Súdnemu exekútorovi bol 21. novembra 2011 doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu „Blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. A., ktorý vydalo Obvodné oddelenie Policajného zboru Slovenskej republiky Bánovce nad Bebravou 06. novembra 2008 a ktorým bola povinnému uložená pokuta 1 000,-Sk (ďalej len „exekučný titul“).

Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením z 30. novembra 2011, č. k.: 5Er 762/2011-11 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a uviedol, že preskúmaním žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu zistil, že exekučný titul nespĺňa požiadavky materiálnej vykonateľnosti, a teda nie je spôsobilým exekučným

titulom podľa § 41 ods. 2 písm. f/ Exekučného poriadku. Poukázal na ust. § 71 ods. 3 Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) podľa ktorého výkon rozhodnutia možno nariadiť najneskôr do troch rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti podľa odseku 1. Konštatoval, že rozhodnutie bolo možné vykonať, resp. výkon rozhodnutia nariadiť najneskôr 21. novembra 2011, keďže na preklúzia prihlíada súd z úradnej povinnosti.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, napadnutým uznesením, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku poukázal a na zdôraznenie správnosti dodal: Exekučný titul nadobudol právoplatnosť 06. novembra 2008 a vykonateľnosť 21. novembra 2008. Lehota stanovená pre nariadenie výkonu rozhodnutia začína plynúť odo dňa vykonateľnosti rozhodnutia a je považovaná za lehotu prekluzívnu, t. z., že po jej uplynutí nemožno nariadiť výkon rozhodnutia. Pre určenie zachovania zákonnej lehoty nie je právne významné začatie konania, ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia, v danom prípade rozhodnutím súdneho exekútora, a to upovedomením začatí exekúcie. Uviedol, že exekučné konanie sa začína doručením návrhu oprávneného súdnemu exekútorovi, avšak samotná exekúcia začína až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Prvým úkonom exekučnej činnosti súdneho exekútora je vydanie upovedomenia o začatí exekúcie v zmysle ust. § 47 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, ktorý úkon však exekútor môže vykonať až potom, ako bol exekučným súdom poverený na vykonanie exekúcie. Exekučný titul nadobudol vykonateľnosť 21. novembra 2008, trojročná lehota uplynula 21. novembra 2011. Pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je rozhodujúci stav v čase vydanie predmetného uznesenia a v tomto čase bola prekluzívna lehota uplynutá. Konštatoval, že súd prvého stupňa má na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia lehotu 15 dní, pričom tejto lehoty si musí byť vedomí aj oprávnený, a súd postupoval v súlade a v rámci uvedenej lehoty.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutia oboch súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, v dôsledku čoho sa oprávnenému ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Namietal porušenie práva na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 Ústavy SR a

poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: I Cdo 177/2009, 5 Cdo 318/2008 v zmysle záverov ktorých nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti. Uviedol, že trojročná prekluzívna lehota uvedená v § 71 ods. 3 Správneho poriadku je lehotou hmotnoprávnou. V tejto lehote má možnosť uplatniť svoje právo vyplývajúce z exekučného titulu, inak dochádza k jeho zániku a plnenie prijaté po uplynutí prekluzívnej lehoty by bolo bezdôvodným obohatením. Uvedená lehota by bola v danom prípade uplynula 21. novembra 2011. Uviedol, že ak by rozhodujúcim dňom pre splnenie podmienky zachovania prekluzívnej lehoty bol deň vydania upovedomenia o začatí exekúcie, oprávnený by sa dostal do právnej neistoty vzhľadom k možným priet'ahom v konaní zo strany exekútora a súdu. V prípade akceptácii záverov súdov by nebolo možné určiť posledný deň pred uplynutím prekluzívnej lehoty, a teda ani termín, dokia by mal oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie, aby bola zachovaná lehota. Podľa názoru oprávneného záver súdu, že nie je právne významné začatie exekučného konania, ale vydanie upovedomenia o začatí exekúcie je nesprávny a v rozpore so zákonom. Exekučný poriadok neustanovuje žiadnu lehotu pre súdneho exekútora na vydanie upovedomenia o začatí exekúcie. Oprávnený zastáva názor, že okamihom začatia exekučného konania je v zmysle § 36 ods. 2 Exekučného poriadku podanie návrhu na vykonanie exekúcie jeho doručením súdnemu exekútorovi. Návrh oprávneného na vykonanie exekúcie súdny exekútor prevzal 21. novembra 2011, a teda oprávnený považoval uplatnenie svojho práva za včasné a v súlade so zákonom. Oprávnený zaujal názor, že na predmetnú vec/nie je možné aplikovať ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku, tak ako to urobil odvolací súd, ktorý dospel k záveru, že nariadenie výkonu rozhodnutia zodpovedá vydanie upovedomenia o začatí exekúcie. Namietal, že v danom prípade došlo k naplneniu vady konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. aj z dôvodu, že odôvodnenie napadnutého uznesenia ako aj súdu prvého stupňa je nedostatočné, právne nepodložené a riadne neodôvodnené. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovné určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p., je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je napadnuté dovolaním oprávneného nevykazuje znaky uznesení uvedených v citovaných ustanoveniach. V danej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutie odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. §

237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných vád (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z vád v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ v podanom dovolaní namietal, že súdy svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Dovolateľ argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. nezakladá na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku

upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní alebo, že mu znemožnili urobiť niektorý procesný úkon a pod. Podstatou jeho do volacích námietok je, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O. s. p.) teda zo strany oprávneného nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Dovolateľ namietal, že súdy v danom prípade vychádzali z nesprávnej interpretácie ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku, a v nadväznosti na to dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, že z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty nie je určujúce podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale nariadenie exekúcie. Tento záver súdov podľa dovolateľa nemá oporu v zákone a prehliada že po doručení návrhu na začatie exekúcie plynú iba procesnoprávne lehoty, nie však prekluzívna (hmotnoprávna) lehota uvedená v ustanovení § 71 ods. 3 Správneho poriadku.

Námietky dovolateľa sa týkajú činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav (správnosť ktorého nebola v danej veci spochybňovaná) aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd zdôraznil, že ust. § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesné prípustné dovolanie podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (R 54/2012, sp. zn.: 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011).

Z dovolania tiež vyplýva, že oprávnený vidí určitú podobnosť preskúmvanej veci s inými exekučnými vecami, v ktorých Najvyšší súd SR už skôr rozhodoval a vyslovil názor, že „nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

sa oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. decembra 2009, sp. zn. 1 Cdo 177/2009), resp. že „za porušenie tohto práva (na spravodlivý súdny proces - pozn. dovolacieho súdu) treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, lebo takýmto rozhodnutím sa oprávnenému v exekučnom konaní odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 05. februára 2009, sp. zn. 5 Cdo 318/2008). Dovolateľ však prehliada podstatný rozdiel medzi preskúmanou vecou a ním označenými vecami. Pokiaľ základná téza jeho dovolania spočíva v námietke, že rozhodnutia súdov sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci, v označených konaniach išlo o vady procesnoprávnej povahy. Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 5 Cdo 318/2008 vyjadril slovami „pokiaľ sa súdy... neobmedzili len na to, čo v tomto štádiu exekučného konania mali (a mohli) skúmať, ale sa (už) v ňom neprípustne a bez zákonného podkladu zaoberali tým, čo mohli skúmať (až) v neskorších štádiách tohto konania, mal ich procesný postup znaky odopretia spravodlivosti“. Aj v ďalšej dovolateľom uvádzanej veci sp. zn. 1 Cdo 177/2009 išlo o procesnú povahu nesprávnosti vedúcej k zrušeniu dovolaním napadnutého rozhodnutia (viď tú časť odôvodnenia rozhodnutia, ktorá vysvetľuje, že zákon neurčuje dôkazné prostriedky, ktorými môže oprávnený osvedčiť svoje tvrdenia).

Z uvedeného je zrejmé, že namietaným postupom súdov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení, ktoré mu vyplývajú z Občianskeho súdneho poriadku.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí odvolacieho a prvostupňového súdu.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa ust. § 167 ods. 2 O. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov konania korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 157 ods. 2.

V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rovnako ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany dal súd podrobnú odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd Slovenskej republiky sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť rozhodnutie vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (sp.zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., toto ustanovenie sa primerane použije aj na uznesenie (§167 ods. 2 O. s. p.). Toto ustanovenie sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a

zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odôvodnil síce stručne, ale dostatočne zrozumiteľne a určito. Rovnako aj odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (§ 157 O. s. p.) a vysporiadal sa so všetkými pre vec podstatnými argumentmi oprávneného uvedenými v odvolaní, ktoré zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a rovnako aj odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 a § 211 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

K námietke dovolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnému zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však trovy dovolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 .

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. mája 2013

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková